

Arrest

nr. 117 946 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind Gevorg MOVSESYAN, op 15 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat J. HARDY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. Uw echtgenoot K. M. (...) was bij taxidienst 'Elegant' tewerkgesteld en op 20 mei 2009 kwam hij onder het bloed en met gescheurde kledij naar huis. Hij vertelde u dat hij die dag naar Zovashen was gereden en dat er daar een paar taxi's in brand waren gestoken. Ook vertelde uw man u dat het hoofd van de taxidienst, H. G. (...), problemen had met J. A. (...), familie van parlamentslid Hovik Abrahamyan. Op 21 mei 2009 werd er thuis aan u een convocatie afgeleverd waarin stond vermeld dat uw man zich op 23 mei 2009 zich als getuige diende aan te melden bij de politie. De persoon die de convocatie afleverde vroeg u te ondertekenen en zei u dat uw man naar de politiedienst van Artashat diende te gaan. Toen uw man dit

hoorde, werd hij kwaad op u omdat u de convocatie had ondertekend. Diezelfde avond zei uw man dat jullie moeten vluchten en een vriend van uw man kwam jullie met de auto ophalen. Tijdens de autorit werd de auto plots beschoten en uw zoon raakte gewond aan zijn oog. Uw zoon werd naar het ziekenhuis van Malayan gebracht en de vriend van uw man vertrok. Toen jullie in het ziekenhuis waren aangekomen, liet de vriend van uw man weten dat hij onderweg was tegengehouden en geslagen. Uw man verliet na deze telefoon onmiddellijk het ziekenhuis. Enkele dagen na de operatie van uw zoon op 22 mei 2009, werd u in het ziekenhuis door twee mannen bedreigd. Indien u aan iemand iets over de gebeurtenis zou vertellen, zou u wel weten wat er in de toekomst zou gebeuren. Enkele dagen na deze bedreiging werd u een verklaring van de criminele dienst gevraagd. U loog en u vertelde dat uw zoon tijdens het spelen aan zijn oog gewond was geraakt. Na twintig dagen verblijf in het ziekenhuis, werden u, uw man en uw zoon door een vriend van uw man naar het dorp Chnotzorut gebracht. Toen jullie daar aankwamen, werd uw man opgebeld waarna hij u zei dat jullie opnieuw moesten vertrekken. U wou niet opnieuw met hem meegaan en er ontstond een ruzie. Hij zei dat de getuigen van de gebeurtenis in mei 2009 in groot gevaar zijn. Uw man is toen alleen vertrokken en sindsdien hebt u niets meer van hem vernomen. In juni 2009 hebt u de scheiding aangevraagd, maar omdat uw man niet kwam opdagen en niets van zich liet horen, bent u pas op 18 september 2009 officieel gescheiden. Omdat u in die periode kampte met gezondheidsproblemen, diende u vanuit Chnotzorut vaak naar Artashat te gaan. In januari 2010 keerde u terug naar Artashat. Op 10 februari 2010 werd er bij u thuis een convocatie overhandigd door een rechercheur die zei dat u werd opgeroepen omdat uw man niet kwam opdagen. U toonde uw echtscheidingsakte, maar de onderzoeker zei dat u zich diende aan te melden zodat men vragen over uw man zou kunnen stellen. De volgende dag werd u thuis benaderd door twee onbekende mannen. Zij vroegen naar de convocatie en u liet hen weten dat u van plan was om u bij de politie aan te melden. Vervolgens werd u door deze personen verkracht en werd uw zoon in het toilet opgesloten. Na deze gebeurtenis werd er nog vaak op uw deur geklopt, maar u durfde voor niemand open te doen. Eind februari 2010 bent u met behulp van een vriend met het vliegtuig naar Moskou vertrokken waar u vervolgens bij vrienden, S. (...) en V. (...), bent verbleven. U leerde er ook een Armeense vrouw kennen, genaamd A. (...). U hebt aan haar uw problemen in Armenië verteld. In de nacht van 24 oktober 2010 kwam u vroeger van uw werk naar huis en u zag hoe A. (...) uw zoon meenam in een taxi. U vroeg haar wat ze van plan was en ze zei u dat ze een grote som geld had gekregen om uw zoon naar iemand te brengen. Uit schrik heeft zij u hier niet meer over verteld. Diezelfde nacht nog bent u uit Moskou vertrokken en op 26 oktober 2010 bent u in België aangekomen. Diezelfde dag hebt u asiel aangevraagd. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: de geboorteaktes van u en uw zoon, huwelijksakte, echtscheidingsakte, twee diploma's, twee convocaties (d.d. 21 mei 2009; d.d. 10 februari 2010), drie Armeens medische documenten (d.d. 12 januari 2010; data onbekend) en een medicatievoorschrift.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben, nadat uw toenmalige echtgenoot op 20 mei 2009 getuige was van een conflict tussen mensen van H. G. (...) en mensen van J. A. (...) waarbij auto's in brand werden gestoken. Uw echtgenoot werd als getuige opgeroepen door de politie. Omdat hij getuige van dit incident getuige was, werd hij bedreigd. U werd nadat uw echtgenoot onderdook door onbekenden bedreigd omdat ze wilden weten waar uw toenmalige echtgenoot was. (CGVS 31/01/2011 p. 17-22; 14/03/2011 p. 14-18; 26/08/2013 p. 14-22).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig pogingen heeft ondernomen om uit te zoeken wie u concreet vervolgde, waarom voor u deze vervolgingsproblemen zijn ontstaan, en wat het lot is van uw (ex) man. Dit zowel toen u nog in Armenië verbleef, als nadat u Armenië had verlaten.

U verwees wanneer u gevraagd werd waarom uw problemen ontstonden, naar het incident tussen mensen van H. G. (...) en J. A. (...) op 20 mei 2009 waar uw toenmalige echtgenoot getuige van was geweest. Zowel uw man als u werden door onbekenden hierom bedreigd. Vastgesteld moet worden dat u uiteindelijk niet weet tot welke familie, G. (...) of A. (...), concreet de personen die u in het ziekenhuis en in februari 2010 zijn komen bedreigen behoorden, noch waarom of met welke reden ze u zochten en bedreigden zowel in Armenië als in Moskou. Uit uw verklaringen blijkt dus dat u in voor u onduidelijke omstandigheden (i.e. u vertrok zonder juist te weten wie nu u juist ernstige problemen bezorgden) het land zou hebben verlaten. Evenmin kon u sinds uw komst naar België enige informatie geven over uw ex man, over uw problemen in Armenië en of u in Armenië nog steeds werd gezocht. Op het gehoor in augustus 2013 maakte u melding dat uw moeder sinds december 2011 regelmatig werd lastig gevallen omdat men te weten wou komen waar u en uw kind verbleven, echter ook wie uw moeder lastig viel en u nog anno 2013 zocht, wist u niet. U werd gevraagd of u voor u naar België kwam en sedert u in België verblijft enige stappen had ondernomen om nieuws over uw ex man, over uw

problemen in Armenië over wie concreet uw moeder recent nog omwille van u lastig viel te verkrijgen. Hierop liet u verstaan dat u dat geen nieuws meer had vernomen omdat u ook niet had geprobeerd enig nieuws hierover te bekomen. U had buiten contacten met uw moeder geen enkele andere persoon in Armenië gecontacteerd omdat u daar het nut niet van inzag, u bang was en dus de gebeurtenis trachtte te begraven. U had niemand gecontacteerd omdat u de mensen niet met problemen wou belasten. U wenste mentale rust daar u nog steeds stress en angst had (CGVS 31/01/2011 p. 24, 25, 26; 14/03/2011 p. 4, 5, 19, 20, 21, 22, 23, 26/08/2013 p. 3, 4, 5). Deze uitleg overtuigt niet om volgende redenen.

Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over zijn persoonlijke problemen en over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. In uw geval werd vastgesteld dat u over de essentie van uw problemen, met name wie u nu juist concreet vervolgt en waarom, totaal in het duister tast. Ook over het lot van de vader van uw zontje weet u niets. Zeker gezien uit uw verklaringen gebleken is dat u nog regelmatig contact onderhoudt met uw moeder in Armenië (CGVS 31/01/2011 p. 5, 6; 14/03/2011 p. 4; 26/08/2013 p. 2) en u bijgevolg de mogelijkheid had om zich hierover te informeren, is uw houding hieromtrent niet in overeenstemming met uw beweerde vrees. Dergelijke nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging en de feiten die hiervan aan de basis liggen, dan ook zeer ernstig. Uw verklaring dat u er niet naar vroeg omdat u angst had uw familieleden te betrekken bij uw problemen, u het nut er niet van inzag en mentale rust zocht (CGVS 31/01/2011 p. 6; 14/03/2011 p. 19) is weinig overtuigend in de hierboven geschetste situatie waarin voor u zelf nog zoveel vraagtekens rijzen.

Bovendien werden er in uw verklaringen incoherenties en tegenstrijdigheden vastgesteld. U verklaarde tijdens uw gehoor in januari 2011 dat op 21 mei 2009 een convocatie werd afgeleverd voor uw man. U had deze convocatie zelf moeten ondertekenen omdat uw echtgenote op dat moment sliep. Toen uw man wakker was geworden, werd hij kwaad omdat u deze convocatie niet had mogen ondertekenen (CGVS 31/01/2011 p. 8, 17). Echter op uw gehoor in augustus 2013 liet u verstaan dat u de convocatie in ontvangst had genomen omdat uw man niet thuis was. Toen uw echtgenoot terug thuis kwam, werd hij hierom kwaad en liet hij u verstaan dat u had moeten zeggen tegen de persoon die de convocatie bracht dat hij niet thuis was (CGVS 26/08/2013 p. 14, 15, 16). U werd gewezen op deze tegenstrijdigheid over de plaats waar uw man was toen u de convocatie in ontvangst nam, en u bevestigde dat u deze convocatie had ondertekent. Verder liet u verstaan dat het voor u zwaar valt om details te herinneren en verwees u naar uw psychologische toestand (CGVS 26/08/2013 p. 23). Deze uitleg overtuigt niet. Het zich niet meer kunnen herinneren is geen afdoende verschoningsgrond daar u bij uw eerdere verklaring wel duidelijk aangaf waar uw man was. U verklaarde weliswaar meermaals tijdens de verschillende gehoren dat u angst en stress had. Echter toen u gevraagd werd of u voor deze psychologische problemen waarvan u ondertussen toch al meer dan 3 jaar gevolgen zou van ondervinden, een behandeling volgde, antwoordde u dat uw maagspecialist u ook deze raad had gegeven, maar dat u een gesprek met de psycholoog meed. U legde bijgevolg geen enkel medisch of psychologisch attest voor waaruit deze psychologische problemen zouden blijken of dat deze psychologische problemen tot geheugenproblemen zouden leiden. Bovendien blijkt uit analyse van de gehoorverslagen dat u zeer concrete en gedetailleerde informatie kan verschaffen op de gestelde vragen waar evenmin geheugenproblemen blijken (CGVS 31/01/2011 p. 6, 11, 12, 14, 15, 26; CGVS 14/03/2011 p. 3, 4, 7, 8, 9, 16, 21, 22 ; CGVS 26/08/2013 p. 4, 5, 6, 24).

Verder zijn uw verklaringen over wie de vriend van uw ex man had tegen gehouden en ondervraagt, nadat hij jullie naar het ziekenhuis had gebracht, incoherent. U verklaarde aanvankelijk tijdens uw gehoor in januari 2011 dat die vriend wegging van het ziekenhuis en dat hij na enkele uren uw ex man had opgebeld. Hij vertelde uw ex man dat hij onderweg was vastgehouden door de politie en dat hij de verblijfplaats van uw ex man had doorspeeld (CGVS 31/01/2011 p. 18). In de loop van dat gehoor paste u uw verklaringen aan en stelde u, toen er verwezen naar dit incident met de politie, dat u niet zeker was wie de vriend van uw ex man had vastgehouden. Was het de politie of waren het andere mannen? (CGVS 31/01/2011 p. 24). Zowel op het gehoor in maart 2011 als op het gehoor van augustus 2013 beweerde u stellig dat uw ex man u niet had ingelicht wie zijn vriend had tegengehouden, en dat u geen idee had wie die personen waren (CGVS 14/03/2011 p. 14, CGVS 26/08/2013 p. 16, 23). U werd tijdens beide gehoren geconfronteerd met uw aanvankelijke verklaringen en u ontkende dat u politie had gezegd en beide confrontaties verwees u naar de tolk (CGVS 14/03/2011 p. 14, CGVS 26/08/2013 p. 24). Deze uitleg overtuigt niet daar u bij uw eerste gehoor tot drie maal toe verwees naar de politie. U werd hier ook op gewezen, waarna u verwees naar uw onstabilliteit, naar het feit dat u dacht dat u dat niet had gezegd (CGVS 14/03/2011 p. 14). Het ontkennen en aanpassen van uw verklaringen tijdens u gehoren, weerlegt de vastgestelde

tegenstrijdigheid niet. Zoals hoger reeds aangehaald kunnen ook uw aangehaalde mentale problemen niet aanvaard worden.

Ook over het moment waarop u bij het verlaten van het ziekenhuis uw ex man terugzag, zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Op uw gehoor in januari 2011 verklaarde u dat uw ex man u had laten weten dat iemand u en uw zoon ging komen halen om jullie naar een veilige plaats te brengen (CGVS 31/01/2011 p. 16). In maart 2011 verduidelijkte u dit en gaf u aan dat uw toenmalige man u tijdens de ziekenhuisopname u had gebeld om zich te informeren over zijn zoon. Hij had jullie op dat moment gewaarschuwd om niet naar huis terug te keren en hij beloofde een auto te sturen om jullie ergens naar toe te nemen. Tegen de avond kwam die persoon naar u en uw zoon in het ziekenhuis toe en hij nam jullie mee naar Chnotzorut. Onderweg naar het dorp kwam uw ex man in de wagen zitten (CGVS 14/03/2011 p. 19, 20). Echter op het gehoor in augustus 2013 gaf u een andere versie. U vertelde dat u tijdens het ziekenhuisverblijf één à twee keer met uw ex man had gebeld en dat u hem had ingelicht over jullie ontslag. Uw ex man had u toen laten weten dat hij die dag jullie ging komen ophalen en hij kwam u en uw zoon van de kamer halen (CGVS 26/08/2013 p. 18, 24). U werd op uw verklaringen uit uw vorige gehoren gewezen en u gaf geen verklaring voor deze andere versie. U stelde dat u jaren had geprobeerd om alles te vergeten en dat het zaken zijn die over uw ex man gaan (CGVS 26/08/2013 p. 24). Het geen uitleg verschaffen voor deze vastgestelde tegenstrijdigheid en het stellen dat u alles tracht te vergeten is niet afdoende. Daar deze dag de laatste dag was waarop u uw ex man zag en dus ook zelf aanwezig was bij de evacuatie uit het ziekenhuis, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u eenduidige en coherente verklaringen zou afleggen over wanneer, waar en hoe u die dag werd weggebracht en of uw ex man daarbij aanwezig was.

Eveneens moet opgemerkt worden dat ook over de reden waarom A. (...), uw Armeense collega in Moskou, uw zoon trachtte mee te nemen en af te leveren bij onbekende personen, uw verklaringen tegenstrijdig zijn. U verklaarde tijdens uw gehoor in januari 2011 dat toen u haar op 24 oktober 2010 voor haar woning zag staan met uw zoon bij een taxi, zij u had verteld dat ze een grote som geld had ontvangen van iemand met de bedoeling om uw kind naar die persoon te brengen. U was niet te weten gekomen wie deze mensen waren, noch waarom ze dit hadden gevraagd. U vermoedde enkel dat de onbekenden via uw zoon uw ex man zouden kunnen vinden (CGVS 31/01/2011 p. 23). Tijdens uw gehoor in augustus 2013 maakte u echter melding van het feit dat A. (...) u had laten weten ze haar hadden bedreigd en haar hadden gezegd dat ze enkel het kind willen om de vader te vinden. In deze verklaring is er met andere woorden geen sprake meer van een vermoeden (CGVS 26/08/2013 p. 8, 9). U werd geconfronteerd met uw verklaringen tijdens uw vorige gehoren en u beweerde dat u dat niet had gezegd. U verwees naar uw emoties tijdens de vorige gehoren (CGVS 26/08/2013 p. 23). Deze uitleg is niet afdoende. Het ontkennen en verwijzen naar uw emoties weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet, gezien u ondanks uw emoties tijdens het eerste gehoor toch duidelijke verklaringen aflegde.

De vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande feiten die allen betrekking hebben op de kern van uw asielaanvraag ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een asielaanvraagder mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

De onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, cedoca heeft opzoekingswerk verricht over uw toenmalige echtgenoot, zijn werkplaats en het incident van 20 mei 2009 te Zovashen, en van het conflict tussen de families G. (...) en A. (...). De informatie hierover is toegevoegd aan uw dossier. Echter cedoca heeft geen informatie terug gevonden over de betrokkenheid van uw toenmalige echtgenoot bij het incident van 20 mei 2009, noch werd het incident zoals u het tijdens uw gehoren besprak terug gevonden. Bovendien duurden de problemen met de politie slechts enkele weken, en is het volgens een journalist die goed over de feiten op de hoogte is, hoogst onwaarschijnlijk dat personen gelieerd aan de familie G. (...) enkele jaren na de feiten nog problemen zouden hebben hierdoor. Deze informatie kan de geloofwaardigheid aangaande uw persoonlijke vervolgingsrelaas dan ook niet herstellen, integendeel, het gebrek aan informatie over bepaalde feiten en over de betrokkenheid uw toenmalige echtgenoot, en de bijkomende info over de geringe draagwijdte van het conflict, plaatsen verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw reis naar België. U verklaarde van Moskou naar België te zijn gereisd met een personenwagen. Echter u kon niet aangeven via welke landen, steden u van Moskou naar België bent gereisd. U slaagde er zelfs niet eens in om één enkele naam op te geven van een stad of een land dat u op reis had gepasseerd. Of u met de wagen langs enige controleposten of grenscontrole had gereden wist u niet. U beweerde dat op uw reis naar België geen enkel document aan u werd

gevraagd, noch wist u of er aan de chauffeur documenten werden gevraagd. U beweerde dat u niet wist of er reisdocumenten voor u voorzien waren, noch had u enige vragen gesteld over de reisdocumenten of waren er concrete afspraken gemaakt (CGVS 31/01/2011 p. 15, 16; 14/03/2011 p. 13). Uw uitleg overtuigt echter niet. Het is weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder u te informeren over de aanwezigheid van reisdocumenten die er voor u en uw zoon beschikbaar waren. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over het al dan niet aanwezig zijn van reisdocumenten. Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Deze vermoedens worden bevestigd door dat u geen origineel paspoort voorlegt. U verklaarde weliswaar u pas bij de dienst Vreemdelingenzaken opmerkte dat u zonder uw Armeens paspoort en de geboorteakte van uw zoon naar België was gereisd. U vermeldde dat S. (...) in Moskou uw documenten vroeg om de reis te regelen en dat u haar had medegedeeld dat deze documenten in uw handtas lagen. U vermoedde dat S. (...) documenten had weggenomen, echter welke documenten zij mee had genomen wist u niet. U merkte pas bij dienst Vreemdelingenzaken op dat de geboorteakte van uw zoon en uw Armeens paspoort niet meer in uw bezit was (CGVS 31/01/2011 p. 11, 12; 14/03/2011 p. 7, 8). Gezien uw illegale binnenkomst in de Europese Unie een zo'n precarie situatie is, en gezien het feit dat reis- en identiteitsdocumenten bij (grens)controleposten moeten worden voor gelegd, is uw verklaring dat u pas bij de Dienst Vreemdelingenzaken merkte dat u geen paspoort en geboorteakte meer had, en niet precies meer weet waar ze zich bevinden, weinig aannemelijk.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw geboorteaktes, de kopie van de geboorteakte van uw zoon, de kopie van uw huwelijksakte, uw echtscheidingsakte en de twee diploma's, bevatten persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld. Het medisch attest 12 januari 2010 verwijst naar uw opname voor een dag in het ziekenhuis van Artashat op 12 januari 2010. Het voorschrift voor medicatie vermeldt medicatie die u werd voorgeschreven omwille van een depressie. Het medisch attest van het Ministerie van gezondheid (niet gedateerd) geeft weer dat uw zoon een operatie onderging aan zijn oog. Ook het attest van oogheelkunde verwijst naar trauma aan het oog van uw zoon. De medische attesten worden niet betwist, maar kunnen geen rechtstreeks verband met uw vervolgingsrelaas aantonen. Uit de laatste twee medische attesten kan bovendien niet afgeleid worden wanneer deze operatie aan het oog van uw zoon juist heeft plaatsgevonden, enkel dat hij sinds 2009 omwille van oogproblemen (glasscherven) in behandeling was. De convocaties d.d. 21 mei 2009 op naam van uw toenmalige echtgenoot uitgereikt door de politie geeft weer dat hij op 23 mei 2009 werd opgeroepen om te getuigen in een strafzaak nummer 28111415. Echter uit deze convocatie kan niet worden afgeleid in welke strafzaak en om welke reden uw ex man diende te getuigen, noch of deze convocatie een band heeft met uw asielrelaas. De convocatie d.d. 10 februari 2010 op uw naam laat u weten dat u zich in strafzaak nummer 28120251 moet melden bij de politie om te getuigen. Ook uit deze convocatie kan niet worden afgeleid in welke strafzaak en om welke reden u zich moest aanmelden bij de politie. Enkel kan worden vastgesteld dat het twee verschillende strafzaken betreffen. Bovendien bevatten geen van beide convocaties een officiële stempel van de politiediensten, wat vraagtekens doet plaatsen bij de authenticiteit van deze convocaties.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van het artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15

februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende het niet geïnformeerd hebben naar het lot van haar ex-echtgenoot sinds haar komst naar België oppert verzoekende partij dat dit lot haar totaal niet interesseert nu het een gearrangeerd huwelijk betrof dat dan ook niet uit liefde werd gesloten en zij constant bang was hem kwaad te maken door het stellen van gevoelige vragen. Alle problemen die aan hem verbonden zijn heeft zij achter zich gelaten en reeds enkele jaren bouwt zij een nieuw leven uit, aldus verzoekende partij. Tot slot merkt verzoekende partij nog op dat van haar niet kan worden verwacht dat zij alle details weet van alle gebeurtenissen die zij niet zelf rechtstreeks heeft meegemaakt.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat van verzoekende partij wordt verwacht dat zij "alle details van alle gebeurtenissen" zou weten. Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij motiveert dat verzoekende partij niet weet tot welke familie, G. of A., concreet de personen die haar in het ziekenhuis en in februari 2010 zijn komen bedreigen behoorden, noch waarom of met welke reden ze haar zochten en bedreigden zowel in Armenië als in Moskou. Deze motivering betreft duidelijk gebeurtenissen die verzoekende partij zelf rechtstreeks heeft meegemaakt. Verder geeft verzoekende partij ook aan, zoals gesteld in de bestreden beslissing en door haar niet ontkend in het verzoekschrift, dat zij geen enkele poging heeft ondernomen sedert haar verblijf in België om nieuws te verkrijgen over haar ex-man, over haar problemen in Armenië en over wie concreet haar moeder recent nog omwille van haar zou hebben lastiggevallen. Het zich niet informeren over bovenstaande essentiële elementen teneinde de ernst en de huidige toedracht van haar situatie beter te kunnen inschatten, betreft een grove desinteresse die de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas verder ondermijnt. Dat verzoekende partij geen relatie uit liefde had met haar echtgenoot doet hieraan geen afbreuk daar ook hij door voormelde families zou worden gevisieerd en zijn lot derhalve mede bepalend is voor een correcte inschatting van de toestand waarin verzoekende partij zich zou bevinden. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4.1. Verzoekende partij tracht de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door te wijzen op haar slechte psychologische toestand waarmee de verwerende partij totaal geen rekening heeft gehouden en door de vaststelling dat de gebeurtenissen zich reeds jaren geleden hebben voorgedaan. Verzoekende partij brengt een attest bij van een psycholoog van de "Equipe Généraliste et Initiative Spécifique 'Santé en Exil'" van 7 november 2013 waarin haar geestelijke toestand wordt beschreven (bijlage 3 bij het verzoekschrift).

2.2.4.2. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de plaats waar haar echtgenoot zich bevond op het ogenblik dat een convocatie wordt aangeboden en verzoekende partij door zijn afwezigheid genoodzaakt was deze voor ontvangst te ondertekenen, aangaande wie of welke autoriteit de vriend van haar echtgenoot had aangehouden en ondervraagd, aangaande het moment van het terugzien van haar echtgenoot na het verlaten van het ziekenhuis – tevens de laatste keer dat zij haar echtgenoot heeft gezien – en aangaande de reden van de bijna ontvoering van haar zoon, betreffen dermate essentiële en ingrijpende elementen in het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat deze in het geheugen gegrift staan waardoor van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij zich deze, zelfs na verloop van jaren, op correcte wijze kan herinneren.

Dat verwerende partij met de door verzoekende partij opgeworpen geestelijke problemen geen rekening zou hebben gehouden mist feitelijke grondslag nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij desbetreffend ruim motiveert. Betreft het attest van voormeld psycholoog stelt de Raad vast dat uit dit schrijven op generlei wijze blijkt dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij in de absolute onmogelijkheid is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die zij zelf heeft meegemaakt.

2.2.5. Ook de bewering van verzoekende partij dat de CEDOCA-informatie, waarop verwerende partij zich steunt en waarin verwezen wordt naar de bevindingen van een journalist, zich niet in het administratief dossier bevindt, mist feitelijke grondslag daar deze informatie wel degelijk aan het administratief werd toegevoegd in de map landeninformatie, stuk 22.

2.2.6. Waar verzoekende partij benadrukt dat zij meerdere documenten heeft bijgebracht die haar relaas staven, oordeelt de Raad dat onderhavig verweer enkel een tegenspreken inhoudt van de desbetreffende motivering van verwerende partij, doch deze motivering niet met concrete argumenten wordt weerlegd. Voor wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat het bijzonder makkelijk is voor verwerende partij om de door haar bijgebrachte convocaties bij de Armeense autoriteiten te laten controleren, wijst de Raad er vooreerst nogmaals op dat de bewijslast bij de asielzoeker zelf berust teneinde de gegrondheid van zijn asielaanvraag aan te tonen. Verder is de Raad van oordeel dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Enige onderzoeksplicht in hoofde van verwerende partij is dan ook desbetreffend niet aan de orde.

Betreffende de bij het verzoekschrift gevoegde internetartikelen over de gebeurtenissen van 20 mei 2009, en waaruit derhalve blijkt dat deze gebeurtenissen wel degelijk hebben plaatsgevonden, aldus verzoekende partij, wijst de Raad erop dat de gebeurtenissen van 20 mei op zich geen punt van discussie zijn, wel de betrokkenheid van haar echtgenoot en de problemen die verzoekende partij hierdoor zou hebben gekregen.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar een als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde getuigenis van haar moeder oordeelt de Raad dat aan deze getuigenis geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend nu van een moeder kan worden aangenomen dat zij de asielaanvraag van haar dochter met alle middelen zal ondersteunen.

2.2.7.1. Betreffende de motivering aangaande de reisweg oppert verzoekende partij dat haar persoonlijke documenten bij de chauffeur waren, dat de landen en steden die zij doorkruisten haar niet interesseerden omdat zij deze toch niet kende en dat zij onderweg twee of drie keer werden gestopt door politie- of douaneagenten.

2.2.7.2. De Raad is van oordeel dat van een persoon, *in casu* verzoekende partij, die uit ernstige vrees voor vervolging haar land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert is omdat zij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij totaal onwetend blijkt te zijn over de afgelegde reisweg en over het al dan niet aanwezig zijn van voor haar aangemaakte reisdocumenten. Het is immers algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Het is volgens de Raad dan ook uiterst onaannemelijk dat verzoekende partij absoluut niet op de hoogte zou zijn van de wijze waarop zij kon reizen en dat zij met haar smokkelaar geen afspraken heeft gemaakt over wat zij diende te zeggen of doen indien zij zou worden gecontroleerd.

2.2.8. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6 e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Aangaande de verwijzing naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Desbetreffend wijst de Raad er nogmaals op dat de door verzoekende partij aangehaalde asielproblematiek volstrekt ongeloofwaardig is. De Raad is dan ook van oordeel dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze beweerde vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet werd bijgevolg niet geschonden.

2.2.10. De vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten derhalve niet toe verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 21 en 22) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 31 januari 2011, van 14 maart 2011 en van 26 augustus 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op

pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT